

LUCIFERIN OPPIPOJAT

JP KOSKINEN

JP KOSKINEN

*Luciferin
oppipojat*

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitokset Taiteen edistämiskeskukselle ja WSOY:n kirjallisuussäätiölle, jotka ovat tukeneet tämän kirjan kirjoittamista.

© JP KOSKINEN JA WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41995-3

PAINETTU EU:SSA 2016

PROLOGI

Olimme onnistuneet pitämään kaiken salassa.

Kun Johanna otti esille ämpärin ja pitkän narun, pojat villiintyivät.

– Pilkitäänkö me? Pilkitäänkö me? Rafael hoki.

– Ongitaan, torvi, ongitaan, Gabriel oikaisi pikkuveljeään.

Pojat tarttuivat käsiini ja kiskoivat minua lähemmäs olohuoneen ovea. Molempien posket hehkuivat punaisina. Johanna iski minulle silmää ja livahti oven taakse pahvilaatikko sylissään.

– Äiti sanoi, että sitten ongitaan, kun iskä on kotona.

Äiti pitää aina lupauksensa, Gabriel höpötti ja katsoi minua niska kenossa.

– Lupaukset täytyy pitää, eikö niin iskä? Rafael kysyi.

– Tietysti. Parempi on olla lupaamatta mitään kuin luvata liikoja.

Pojat nyökyttelivät totisina. Johanna kolisteli oven takana. Hän heitti harmaan narun oven yli. Gabriel siepasi sen ja ojensi karhean narunpään Rafaelille.

– Nuoret ensin, hän sanoi.

Pörrötin hänen hiuksiaan.

– Hyvä. Tästä lammesta kyllä riittää saalista molemmille.

Gabriel hymyili mutta liimautui varmuuden vuoksi veljensä selän taakse.

– Jos saat jotain kaksi, niin annat toisen minulle, hän ohjeisti veljeään.

Rafael puristi narua rystyset valkeina. Oven takaa kuului kahinaa ja kolinaa.

– Nyt voi olla kala koukussa, Johanna ilmoitti.

Rafael kiskoi narua niin vauhdikkaasti, että ämpäri lensi oven yli ennen kuin ehdin ottaa sen kahvasta kiinni. Sain napattua lahjapaketin lennosta, mutta ämpäri kolahti lattialle.

– Tollo! Sinun pitää odottaa, että iskä ehtii siirtää narua! Gabriel kivahti.

Rafaelin alahuuli alkoi väpättää. Kumarruin hänen puoleensa ja ojensin hänelle lahjapaketin. Ruskeat silmät kiilsivät uhkaavasti ja nykerö nenä tuhisi.

– Ei se mitään. Joskus sitä on vain täynnä tulta ja tappuraa, ihan kuin avaruusaluksen kantoraketit.

Rafaelin silmät kirkastuivat, ja hän nappasi paketin käsistäni.

– Minä olen tulta ja tuppuraa! Ihan niin kuin iskä!

– Minun vuoro! Gabriel hoputti.

Nostin ämpärin oven yli, ja Johanna teki taas taikojaan katseilta piilossa. Molemmat pojat saivat kolme pakettia. Pienoismalleja ja sotaukkoja, niitä he rakastivat. Neljännet paketit olivat suuri yllätys.

Paperi rahisi, kun pojat repivät kilpaa paketteja auki. Rafael käänteli vaaleaa, kiiltävää kangasta suu ammollaan. Gabriel hihkaisi ilosta.

– Avaruuspuku! Oikea avaruuspuku! Tässä on tää hihamerkki, oikea hihamerkki!

Molemmat pojat alkoivat kilpaa kiskoa haalareita ylleen. Johanna tuli esiin oven takaa ja painautui kainalooni. Suukotin hänen ohimoaan.

– Olet ommellut pojille hienot mittatilauspuvut. Olen kateellinen. Meidän puvut tehdään varmaankin Kiinassa, sanoin.

Johanna painoi etusormensa vasten huuliani ja hymyili. Rakastin hänen loistavia silmiään, niissä oli aina ollut erikoinen hehku.

– Hys hys. Et kai vain joudu ongelmiin noiden hihamerkkien takia? Eikö ne ole KAO:n omaisuutta?

– Vain paras on kyllin hyvää pojillemme, sanoin.

Gabriel ja Rafael katselivat toisiaan tukka sotkuisena ja posket tulipunaisina. He näyttivät haalareissaan oikeilta astronauteilta. Kun he juoksivat huoneeseensa hakemaan rakettiensa pienoismalleja, olimme Johannan kanssa kiitävän sekunnin ajan varmasti maailman onnellisimmat vanhemmat.

OSA I

I

MINUN OLISI tietysti pitänyt älytä se jo siinä vaiheessa, kun lastasimme alusta. Johnista ei voisi koitua meille mitään muuta kuin harmia. Vaikka hänellä oli suhteellisen siisti univormu, hän onnistui näyttämään rähjäiseltä. Punertava parransänki, hiukan sotkuinen tukka, verestävät sinisilmät.

– Viekää ne kolmosruumaan. Ei, vaan kakkoseen. Mutta nuo menevät ykköseen.

Selasin muistikirjani näyttöä. John Smith. Aseteknikko. Valmistunut Glasgow'n sotilasakatemiasta. Kenttäkokemusta Detroitista, Veronasta, Göteborgista ja Kairosta. Olisin voinut lyödä vetoa, että hänen taustatietonsa olivat täyttä seipitettä.

– Hei kapu, pitääkö tämäkin schaisse raahata avaruuden perukoille?

Johnin silmät viivähtivät muistikirjassani. Olipa hänet oikeasti koulutettu sotilasakatemiassa taikka ei, ainakin hän osasi liikkua äänettömästi.

– Pitää. Aion viimeistellä tutkimukseni matkan aikana. Se laatikko on täynnä vanhoja muistiinpanojani.

Hän katsoi minua suu raollaan ja nosti kätensä ole-mattoman lakin lippaan.

- Selvä on, kapu. Schaisse vitoseen!
- John.
- Niin, kapu?
- Et kai tosissasi väitä, että nimesi on John Smith?
- Mikäs vika siinä nimessä on?
- Sehän on vitsi. Mies, jonka nimi on John Smith.

John hieraisi nenäänsä ja virnisti. Hänen hampaansa olivat yllättävän valkoiset.

– No eihän se vedä vertoja Gabriel Bonhommelle mutta onhan se kuitenkin nimi. Jollakin se täytyy olla, eihän se muuten olisi vitsi. Sitä paitsi nimeni on siellä tiedoissasi väärin.

- Kuinka niin?
- Olen John Smith II. Isäukko oli John Smith I.

Hän ei jäänyt odottamaan vastaustani vaan käänsi minulle selkensä ja alkoi jaella taas sekavia ohjeitaan. Jotenkin minusta tuntui, että olin jäänyt sananvaihdoissa toiseksi.

Lastausvaihe oli aina käynyt hermoilleni. Kansainvälisen avaruusorganisaation vakiintuneen tavan mukaan kapteeneille annettiin miehistöluettelo vasta siinä vaiheessa, kun laukaisuun oli aikaa vain kuusi tuntia. Tällä toimenpiteellä pyrittiin välttämään, ettei miehistö tapaisi toisiaan aluksen ulkopuolella ja muodostaisi toisistaan ennakkokäsityksiä, jotka eivät kuitenkaan pitäisi paikkaansa suljetussa ympäristössä. Olin nähnyt sosiaalisten ennako-odotusten pettymyksen aiheuttamasta stressistä kolme eri tutkimusta. Nähnyt, en ollut vaivautunut lukemaan niitä kokonaan.

Selasin retorisesti miehistön nimet lävitse. Helen

LeMall, mekaanikko. Hänet minä tunsin jo. Mikään byrokraatia ei voinut katkoa kokonaan sosiaalisen verkoston lukemattomia lankoja. Vaalea tehopakkaus. Älykkäämpi kuin kukaan muu kenet tunsin. Liu, pilotti. Pelkkä Liu. Sormenpäätäni muuttuivat kosteiksi. Ensin John Smith, sitten pelkkä Liu. Sipaisin näyttöä ja sivu vaihtui. Jens Torvald, kokki. Ei mitään ihmeellistä. Anastasia Arpova, kyborgivastaava. Moskovan instituutista valmistunut, jatkokoulutus Tokion kyborgiakatemiassa. Sen jälkeen kaksitoista sivua kyborgeja. Niilläkin oli nimet, mutta ne olivat yhdentekeviä. Yhtä hyvin olisi voinut antaa nimiä vesipisaraille.

Viimeinen sivu. Gabriel Bonhomme. Kyborpologi, kyborgiteknologian professori, arkeologi, rajavyöhykkeen pioneeri ynnä muuta ynnä muuta. Luettelon perusteella kyseessä oli yli-ihminen, todennäköisesti joku turhantärkeä paska. Litaniaa lukemalla sai sen vaikutelman, että Bonhomme oli toiminut vähintään Jumalan kättilönä. En ollut koskaan lukenut itsestäni nolottavampaa esitelyä.

Sitä paitsi oikeasti nimeni oli Gabriel Bonhomme XIV.

II

KÄSKYNJAOT EIVÄT olleet mielipuuhaani. Olin saanut tarpeeksi toisten käskemisestä. Mutta nyt minua oli käsketty käskemään. Aina löytyi joku, joka antoi käskyjä käskijällekin.

– No niin. Istutteko kaikki mukavasti? Älkää antako kolinan häiritä, kenttähenkilökunta tekee vielä viimeisiä tarkistuksia.

Miehistötilan pöytä oli pyöreä. Minä seisoin, muut istuivat. Helen oli asettunut minun tyhjän tuolini viereen, hänen vieressään oli John Smith, sitten Liu, Jens ja Anastasia. Pöydän yläpuolella oleva keskikonsolin näyttö oli sen verran matalalla, että Liun piti kumartua jotta hän näki minut sen alitse. Hän oli jättänyt silmäluomiensa aasialaispoimun leikkaamatta, mikä oli nykyään hyvin harvinaista.

– Käydään nyt läpi pakolliset rutiinit. Teillä jokaisella on haalarissanne nimikyltti. Kirjoittakaa siihen nimenne. Oikea nimi, ei mitään lempinimiä. Esittelykierrosta ei tehdä, teillä on runsaasti aikaa tutustua toisiinne.

Aloin paasata matkan tarkoituksesta. Minusta tuntui kuin olisin istunut muiden joukossa pöydän ääressä ja katsonut sieltä itseäni. Hiukan harmaantunut, laiha,

kuoppapосkinen mies. Paha arpi kasvojen oikealla puolella. Silmät syvällä päässä. Ei näyttänyt olevan hirveän innostunut asiastaan tai siitä, kuuntelivatko muut.

John Smith nosti sormensa pystyyn.

– Saako kysyä?

– Saa.

– Meitä on kolme naista ja kolme miestä. Onko tarkoitus pariutua vai onko se ehdottomasti kielletty?

Vilkaisin nopeasti Heleniä, Liuta ja Anastasiaa. Heidät oli kai koulutettu tämänkin tilanteen varalle, sillä vain Anastasian huulet mutristuivat hetkeksi.

– Sen suhteen mitään suunnitelmia ei ole tehty. Jos molemmat osapuolet ovat asiasta samaa mieltä, minulla ei ole mitään sitä vastaan. Jos syntyy riitoja, minä ratkaisen ne kapteenin oikeudella.

– Entäs jos sinä olet riidan aiheuttaja? John kysyi ja iski silmää.

– En varmasti ole.

– No jos kuitenkin olet?

– Silloin Liu aluksen pilottina ratkaisee riidan.

– Entä jos sinä ja Liu molemmat olette asianosaisia?

John tuijotti minua sinisillä silmillään. Hän oli pelkää hymyä.

– Yksi ruumaan lastatuista kyborgeista on koulutettu ratkaisemaan riitamme. Jos tilanne menee vaikeaksi, Anastasia aktivoi sen, ja se ratkaisee riitamme.

John vihelsi. Hänet oli ilmeisesti koulutettu olemaan ärsyttävä. Emme olleet vielä päässeet edes ilmaan mutta minulla alkoi jo olla ikävä aikoja, jolloin olin tehnyt matkani yksin.

– Vai kyborgi. No, onko homoilu sallittu? Mitä? Älkää katsoko minua noin, se oli vitsi! Ja pitäähän asiat selvittää.

John kumartui Liun yli ja siveli Jensin olkapäätä.

– Mitä hävettävää poikarakkaudessa on? hän sanoi ja iski silmää.

Jens irvisti ja vetäytyi hiukan kauemmaksi. Anastasia alkoi nauraa. Helen huokaisi ja nojautui tuolissaan taaksepäin. Liu tyytyi hymyilemään.

– On tietysti hyvä, että selvitämme asioita nyt, kun voitte vielä kävellä ulos aluksesta. Muistutan kuitenkin, että olette KAO:n palveluksessa ja sen sopimusten alaisia. Jos ette halua tälle matkalle, voitte vielä muuttaa mielenne. Joudutte kuitenkin maksamaan sopimusrikkomuksesta aiheutuvan sakon.

Selvitin vielä muutamia seikkoja, joita kaikki olivat varmasti pohtineet ennen kuin he olivat allekirjoittaneet vastuuvapauskirjansa. John nosti taas sormensa pystyyn.

– Saako puhua?

– Saa.

– Kapu, me ymmärrämme kyllä. Minä vain vitsailin. Ennen laukaisua minua aina hermostuttaa. Toisille tulee paskahätä, minun pitää saada soittaa suutani. OK?

Hän katsoi ympärilleen ja kaikki nyökkäsivät, jopa Helenkin.

– Hyvä. Onko vielä jotakin kysyttävää ennen kuin asetumme paikoillemme?

Ja taas kerran John nosti sormensa pystyyn. Minulle tuli vastustamaton mielihalu hakea veitsi ja lyödä poikki tuo paksu, hiukan punoittava sormi.

– Niin?

– Onko totta, että sinä näit omin silmin, että Jumala on kuollut?

Tiesin, että joku kysyisi sitä. Aina löytyi joku, joka halusi kysyä sitä. Luennoilla, paneeleissa, haastatteluissa, kesken teatteriesityksen, jopa ravintolan vessassa.

– Tavallaan. Riippuu vähän miten kukin mieltää Jumalan.

– Oliko siellä Jeesuskin?

Laskin hitaasti kymmeneen. Ajattelin kaikkea sitä hiljaisuutta, josta olin saanut nauttia yksinäisellä matkallani. Kukaan ei ollut odottanut minun selviävän. Kun olin lähtenyt, minua pidettiin jo kuolleena. Itsekin olin varma, etten palaisi. Sellaista hiljaisuutta oli vaikea kuvitella. Kuolemanhiljaisuus. Ei mitään, ei edes ajatusta äänestä.

– Ei tietenkään. Voit lukea artikkelini »Ajan alku». Se löytyy tietokoneen muistista. Olen kertonut siinä kaiken oleellisen. Onko muuta? Ei? Hyvä. Menkää paikoillette. Lähdemme heti, kun lennonjohto antaa luvan.

III

SULJIN SILMÄNI. Turvavöiden paino katosi olkapäiltäni ja vyötäisiltä. Olin yksin pimeydessä. Alussa oli vain pimeys ja hyvä niin. Muistin, kuinka näytin pojilleni tähtitaivasta. Gabriel oli aina uteliaampi, hän kysyi kaikesta. Rafael vain katsoi ja kuunteli. He olivat ihmetelleet outoja nimiä. Otava, Väinämöisen vyö, Leijona. Tähtikuvioita, jotka muodostuivat tähdistä, joilla ei ollut mitään tekemistä keskenään. Valoisia pilkkuja äärettömyyden keskellä. Ja minä kerroin heille, että ne olivat heidän ulottuvillaan. Heidän innostuksensa kirveli minua vieläkin. Haalistunut muisto, jonka olisin voinut poistattaa helposti.

Kuulin, kuinka moottori käynnistyi kuin hitaasti vauhtiaan hakeva liesituuletin. Kierrokset lisääntyivät. Rytmikäs rouskutus kasvoi ulinaksi, joka muuttui nopeasti yhä kimeämmäksi ja kimeämmäksi. Liun ääni säräsi kuulokkeissani. Hän puhui enemmän itsekseen kuin muille. Yksinlennoilla olin joutunut miettimään kaiken itse. Annoin Liun puhua rauhassa.

Ja juuri sillä hetkellä, kun moottorit räjähtivät täyteen voimaansa, tuttu paniikki iski minuun. Rimpuilin voisäni kuin mielipuoli. Keuhkoni painuivat kasaan, selkääni

iski tulinen nuoli, huusin kivusta ja pelosta. Näin Johanan riutuneet kasvot, Rafaelin arkussaan, ristejä, jotka olivat menettäneet merkityksensä. Kiihdytys rusensi minut kuin Jumalan peukalo, joka liiskaa alleen kaikki ne, jotka eivät miellytä Häntä. Sitten: pimeys. Helpotus siitä, että kaikki on viimeinkin ohitse.

Joku piti ranteestani kiinni. Aukaisin silmäni hitaasti ja vaivalloisesti. Hieraisin kyynelten kuivuneen suolan pois ripsistäni. John oli kyykyssä tuolini vieressä. Hetken ajan näin hänen kasvonsa vakavina. Ei virnuilua, ei ryppyjä silmäkulmissa.

– Kas, kapu palaa elävien kirjoihin.

Ravistin käteni irti hänen otteestaan.

– Mikä on tilanne?

– Kaikki hengissä. Sinusta oltiin vähän huolissamme.

Miksi muuten meillä ei ole lääkäriä matkassa?

Irrotin turvavyöt ja painelin selkääni. Kipu iski piikkeinä sekä ylös- että alaspäin. En ollut varma, kestäisikö selkäni enää yhtään kiihdytystä.

– Kuinka niin? Oletko sairas?

John nousi seisomaan. Hänen polvensa naksuivat.

– En, mutta eikös yleensä tällaisilla matkoilla ole lekuri matkassa? Neljä kuukautta kanttiinsa ja kuinka monta lie perillä.

– Teidät on kaikki tarkastettu. Kenenkään ei pitäisi sairastua mihinkään, mitään bakteereja taikka viruksia tässä aluksessa ei ole.

– Aivan. Mutta entäs perillä? Siellä on kuumat oltavat.

Nousin pystyyn. En halunnut katsoa ketään ylöspäin.

– Oletko lukenut sopimuksesi? Voin luvata sinulle, ettei lääkäreistä ole mitään apua Olympoksella. Lääkäreistä ei ole koskaan mitään apua.

John nyökkäsi ja maiskautti suutaan. Hänellä oli kaikki ne maneerit, joita saattoi poimia huonoista toimintaelokuvista.

– Olen samaa mieltä, kapu. Mutta minä olen vähän joutunut välskäröimään reissuillani, joten jos jotakin vaijaa ilmaantuu, niin voit kääntyä puoleeni.

Olisin nauranut, jos olisin kivuiltani pystynyt. John kosketti etusormella otsaansa ja marssi pois. Kävelin hitaasti komentosillalle, jossa Liu ja Helen luettelivat toisilleen numeroita.

– Kaikki OK?

– On. Avaan etupaneelit 20 sekunnin kuluttua, Liu sanoi.

Lensimme vielä sokkona. Minun oli vaikea tottua siihen, vaikka tiesin, että tietokone näki enemmän kuin ihmissilmä kykeni koskaan näkemään. Olisimme voineet lentää sokkona perille saakka.

– Entä alus? Hajosiko jotakin?

Helen katsoi minua huvittuneena.

– Ei tietenkään. Ne ajat ovat ohitse, jolloin alukset ratkeilivat lähtökiihdytyksessä. Elektromagneettinen vakain...

Annoin hänen puheensa soljua korvieni ohitse. Kaikki oli paremmin kuin ennen. Oli ihme, että olin kyennyt elämään niin vanhaksi, vaikka maailma oli nuoruudessani ollut käsittämättömän primitiivinen. Kahdeksan yksinlentoa aluksilla, joista aina hajosi jotakin. Tilastojen mukaan minun olisi pitänyt kuolla jo ajat sitten. Ehkä olinkin kuollut, mutta en tiennyt sitä.

– Hyvä. Oikein hyvä.

Helen lopetti lauseensa kesken. Hän olisi kai halunnut vielä sanoa jotakin. Hymyilin, tai yritin hymyillä. Ehkä hymy jopa näkyi silmäkulmissani. Joka tapauksessa Helen sulki suunsa ja keskittyi tuijottamaan jaettava näyttöään.

Ohjaamon etupaneeli liukui hitaasti auki. Näkymä salpasi henkeni, vieläkin. Musta sametti, jota kirkkaat pisteet puhkoivat. Jokainen piste oli tähti, omaa aurinkoamme vastaava. Kuinka monta elinkelpoista planeettaa niiden ympärillä kiersikään. En voinut ymmärtää, kuinka kukaan oli joskus voinut kuvitella, että maapallo oli ainoa laatuaan maailmankaikkeudessa. Vain ihminen kykeni olemaan niin ylimielinen, että kuvitteli itsensä ainutlaatuiseksi miljardien ja miljardien maailmojen keskellä. Jos universumi oli hiekkaranta, olimme kartoittaneet vasta yhden hiekanjyvän. Ja sekin oli jo mullistanut kaiken.

Helen ja Liu alkoivat taas luetella toisilleen numeroita. Jätin heidät jatkamaan outoa messuaan ja menin miehistötilaan. Jens oli aukaissut keittiöön johtavan väliseinän. Hän seisoj selin minuun ja naputteli lyijykynällä muistivihkoaan. Jotkut rakastivat paperia niin paljon, etteivät malttaneet luopua siitä koskaan.

Jens raapi kaljuksi ajettua päälakeaan ja kääntyi ympäri. En osannut enää liikkua niin hiljaa kuin kuvittelin.

- Outoa. Onkohan tässä jokin virhe? Jens kysyi.
- Missä?
- Tässä poistoluettelossa.

Hän ojensi vihkoaan minua kohti. Katsoin sen outoja merkintöjä ymmärtämättä niistä mitään.

– Kuinka niin?

– No, tietokoneen mukaan hätätilan sattuessa ensimmäisenä voidaan luopua osasta ruokavarastoistamme. Jos aluksen massaa pitää jostakin syystä pienentää, muutetaan 25% ruokavarastoistamme polttoaineeksi.

Jens katsoi minua ruskeilla silmillään kuin ulkoilutusta kerjäävä koira. Hän napautti vihkoa vielä muutamana kerran ja työnsi kynän korvansa taakse. Aloin epäillä, ettei heistä kukaan ollut jaksanut lukea sopimustaan kunnolla.

– Miksi juuri ruoka? Yleensä luovutaan ensin osasta pelastuskapseleita tai miehistön henkilökohtaisista tavaroista. Tai kyborgista.

– Hätätilassa kyborgit voidaan syödä.

Jens räpytteli silmiään. Hän alkoi tuijottaa vihkoaan ja näin, kuinka puna hiipi hänen haalarinsa kauluksen alta poskille.

– Kai tiedät, kuinka kyborgista valmistetaan ruokaa?

– Tiedän. Totta kai. Mutta miksi...

– Sen takia, että tärkein tavoitteemme on suorittaa tehtävämme. Ei se, että palaamme takaisin. Ruokaa on turha säästellä paluumatkalle, jos paluumatkaa ei ole.

LUCIFERIN OPPIPOJAT

Avaruusaluksessa vihamiehet on helppo pitää lähellä

Syvällä 2100-luvulla kapteeni Gabriel Bonhomme XIV saa tärkeän tehtävän. Hänen on miehistöineen lennettävä Olympoksen planeetalle tukahduttamaan kyborgien kapina. Sen pitäisi olla rutiinikeikka, mutta avaruudessa ei sellaisia ole.

Ongelmat alkavat heti. Alus vastaanottaa salaperäisen viestin, joka varoittaa miehistöön piiloutuneesta luopiosta. Inventaariossa miehistö löytää varastosta ylimääräisiä aseita ja pelastuskapseleita. Ruokaa kuluu enemmän kuin kuusi miehistön jäsentä syö.

Eikä Bonhomme itsekään ole ihan tavallinen avaruuden kiertolainen. Maan päällä hänet tunnetaan miehenä, joka tappoi Jumalan. Olympoksella ratkeaa Bonhommen oman menneisyyden salaisuuksien lisäksi koko ihmiskunnan tulevaisuus.

Luciferin oppipojat on kova ja yllättävä matka uskon, petturuuden ja ihmisyyden ytimeen. Kiinnittäkää turvavyönnne, valmistautukaa lähtökiihdytykseen sinne, mistä ei ole paluuta.

Kansi:
Mika Wist

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 419953

84.2

ISBN 978-951-0-41995-3

